

Ἑλλάδος. Ὡρᾶ τους καλῆ, λέγομεν, καὶ ἂν ἀπέλθωσιν εἰς Ἀραβίαν, ὥρᾶ τους καλητέρᾳ. Ἡ Θεσσαλὶς ἔχει ἀνάγκην ἐργατῶν καὶ οὐχὶ μπεῖδων.

Τὸ Δημαρχικὸν Συμβούλιον, προτάσει τοῦ πρώην συμβούλου κ. Κ. Στυροπούλου, ἐψηφίσαντο νὰ στεγάζῃ τὸ ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐρείπιον θεάτρου, εἰς χρῆσιν φρενοκομείου, διὰ τοὺς πικίζοντας εἰς χρεώγραφα καὶ μετοχὰς Ἀκυρίου.

Ὁ κ. Α. Παράσχος θέλων νὰ διαψεύσῃ τὴν κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13 πρόληψιν τοῦ κόσμου, ὥρισεν τίμημα τῶν ἐκδοθέντων ποιημάτων του δρ. 13, 1|2.

Ἡ «Ἐφημερίς», ἔδωκεν ἐκτενὴ κατὰλογον τῶν γενητομένων ἐρέτος ἐθνικῶν ἔργων καὶ μεγάλων ιδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλ' ἐλησμόνησεν, ὅτι ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς «Πρωΐας» ἀστρολογήσας ἤρρεν, ὅτι κατὰ τὴν 3|15 Νοεμβρίου προσεχοῦς καὶ ἡ Ἑλλάς θὰ συμμεθεῖ τῆς τοῦ κόσμου σπανηγύρεως τῶν πικνηγύρεων, ὅτε τὰ πάντα θὰ γυρίσουν ἀνάποδα, κατὰστροφεμένου τοῦ πλανήτου μας.

Μολονότι ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ κατὰ τὴν σκαύρωσιν τοῦ Χριστοῦ ἰδὼν τὴν ἐκτάκτως γενομένην ἑκλειψὶν ἡλίου ἐν Ἀθήναις καὶ εἰπὼν «Ἡ Θεὸς πάσχει, ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται,» ὡς ἐκ τούτου δὲ πρῶτος πιστεύσας εἰς Χριστὸν, ὅτε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξεν ἐπὶ τῆς Πνικῆς τὸν Ἄγνωστον θεόν, ὡς ὄντα αὐτὸν τὸν Χριστὸν, ὁ ἅγιος, λέγομεν, οὗτος, μολονότι Ἀθηναῖος, δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὀρθοδόξους τὴν ἰδέαν νὰ ἐγείρῳσιν εἰς ὄνομα του νκόν, ἐνθ' οἱ ἐν Ἀθήναις πύρριχοι σχισματικοὶ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίᾳ, τὸν πρῶτον νκόν, ἢν ἤγειρον ἐν τῇ λαμπροτέρᾳ θέσει τῆς πόλεως, ἐκάλεσεν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Διονυσίου.

Οἱ κῆνες τῶν Ἀθηνῶν διεμκρυρήθησαν πρὸς τὰς φιλοκτηνικὰς ἐταιρίδας τῆς Εὐρώπης, καὶ ἰδίως τὴν τῆς Ἀγγλίας, διὰ τὴν ἀνθρωπίνην σκληρότητα τοῦ δημίου καὶ τοῦ δημάρχου τῶν Ἀθηναίων, διὰ τὸν μὲν ὅτι συλλαμβάνων αὐτοὺς, φρόβῳ ὑδροροβίας, τοὺς γδέρνει ζωντανούς, διὰ δὲ τὸν δῆμαρχον, διότι ὅχι μόνον ἀφίνει νὰ γίνηται τὸ φορικτὸν τοῦτο ἔργον, ἀλλ' ἀκόμη ὅτι τοὺς ἀρίναι ἀτάφους καὶ διακίδουσι τὰ φονικά ἀέρια τῶν εἰς τοὺς στομάχους τῶν κατόικων, οἵτινες χορταίνοντες πάσχουσιν ἐκ κοιλιακοῦ τύφου.

Bull.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἔχομεν χειμῶνα· εἶδομεν εἰς τὰ ἀγκωνάρια τῶν ὁδῶν ἐνθρονισθέντας τοὺς θεομους καστανοπῶλας. Τοὺς βλέπεις καὶ κουμβόνεσαι νομίζεις ὅτι χιονίζει. Ὅ,τι εἶναι αἱ χειλιδόνες διὰ τὴν ἀνοιξιν, εἶναι τὰ κάστανα διὰ τὸν χειμῶνα. Αὐτὸς ὁ μασκάρᾳ χειμῶν εἶνε βλέπετε τῆς πρᾶγματικῆς σχολῆς· θέλει πρᾶγματᾳ, θέλει κάστανα, γυναικας, κονιάκ, χορὸν καὶ κλίνην, ἀντὶ τῶν ποιήσεων, τῶν βεμβόσμων, τοῦ θύμου καὶ τῶν χειλιδόνων τοῦ ἔχρου.

Κόκκινοι, κόκκινοι ὡς μῆλα, ἔπεσαν ἀπὸ τοῦ τυπογραφείου τῆς Ἐρώσεως εἰς τοὺς κόλπους τῶν ἀνέθων οἱ Μιῶοι καὶ Διαλόγοι τοῦ φίλου Δημητρίου Καμπούρογλου. Ὁ γράψας τοὺς μύθους εἶναι ὁ στεφανωθείς ποιητῆς τῆς Φωγῆς τῆς καρδιάς μου, τελείας εἰς τὸ εἶδος τῆς συλλογῆς, σχεδὸν μὲ ἀνακρεόντειον μέθυ καὶ χάριν γραμμένης. Τὸ Κρεβάτι τῆς Κόρης τῆς συλλογῆς αὐτῆς δύναται νὰ τὸ φέρῃ πάντοτε μαζὺ τῆς παντὸς νέου καὶ νέας μνήμη. Εἶναι ἀξέχαστον ὡς ἡ Ἀρδαλουσία τοῦ Μισσέ. Ὁ ποιητῆς τῆς Φωγῆς ἀνευρίσκειται ὅλος ἐν τοῖς Μύθοις καὶ τοῖς Διαλόγοις, τὸ ὅποσον σημαίνει ὅτι καὶ πάλιν ἂν τὸν βάλουν νὰ κοιμηθῇ σὲ Κοριτσιῶν κρεβάτι θὰ αἰσθανθῇ φρυγύρεον χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὰ συνήθως προκαλοῦντα αὐτὴν ἐντομίδι. Ὁ Βάτραχος του εἶναι ἀπαρχμύλλον μεθυγραφικῆς τέχνης κατὰσκευάσμα· ἡ Χελώτη καὶ ὁ Ἀκαυθόχοιρος ὑπομιμνήσκει τὸ γλυκὺ μέθυ τοῦ Ἀγγλου Σούφρ. Καὶ ἡ Γρηὰ μὲ τὰ καλάμια εἶναι τὸ γνωστὸν ἀριστουργηματικὸν τοῦ κ. Καμπούρογλου, τὸ ὅποσον ἐγεύθησαν ὡς τὸ εὐχυνώτερον γλυκὺν τοῦ Σόλωνος μικροὶ καὶ μεγάλοι ἄμα τῇ πρώτῃ δημοσιεύσει του ἐν τῇ Διαπλάσει, ἂν δὲν ἀπαιτώμεθα. Τὰ ἄλλα δὲν συνχυλῶνται μὲ αὐτὰ, οὐχ ἦτον, ἐφ' ὅλων ἐπαυθεὶ χάρις καὶ γνήσιον νόμισμα ποιητικῆς εὐθυμίας.

Τὸ βιβλιαρίδιον τιμᾶται δραχμῆς καὶ πωλεῖται ἐν τῇ τυπογραφείῳ τῆς Ἐρώσεως.

Οἱ διακεκριμένοι καλλιτέχναι τῆς ἑλληνικῆς φώτογραφίας ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΩΜΑΙΔΑΙ ἀνέλαβον νὰ προμηθεύωσιν, καθὰ ἀναγγέλλουσιν κατωτέρω, ἐκ τοῦ πρώτου ἐργασταρίου τῆς Βιέννης, εἰδικῶς δι' ἐν μόνον εἶδος κλειδοκτύμων, τὰ τελειότερα δι' ὅλης τῆς Εὐρώπης κλειδοκτύμβια μὲ οὐράν. Πολλοὶ τῶν ἐνταῦθα μουσικοδιδασκῶν οἵτινες ἐπείχον εἰς τοιοῦτο κλειδοκτύμβιον, ὅπερ πάντες δύνανται νὰ ἰδῶσιν ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν ἀδελφῶν Ρωμαῖδῶν, ἐξεπλάγησαν ἐκ τῆς ἀπαραμύλλου τῶν τῶν γλυκῆτος, τῆς τελειότητος περὶ τὴν κατὰσκευὴν καὶ τῆς στιλβούσης ἐξωτερικῆς πολυτελείας. Ἀκούων τις φαντάζεται ὅτι ἐκεῖ που ἐστήσαν φώλεον αἱ ἀηδόνες. Οἱ κύριοι

Ῥωμαῖδι εἶναι οἱ μόνοι ἐν Ἀθήναις παρκαγγελιοδόχοι τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Οὐγγρου Bélehrádek καὶ συνεβλήθησαν μετ' αὐτοῦ, ὥστε νὰ προμηθεύωσιν τὰ κλειδοκύμβαλα εἰς τιμὰς ὀλίγον παρκαλλασσοῦσας τῶν ἐν Βιέννῃ ἕνεκα τῶν ἐξόδων τῆς μετακομίσεως. Πιστεύομεν ὅτι αἱ οἰκογένειαι θέλουσι σπεύσει νὰ κἀμωσι τὰς παρκαγγελίας τῶν, ἀφοῦ ἐν Ἀθήναις κατηντήσαμεν τὰς πληκτικὰς χειμερινὰς νύκτας ἑκαστος νὰ ἔχῃ ἐν τῇ αἰθούτῃ του καὶ τὸ θεάτρον καὶ τὴν μουσικὴν συμφωνίαν καὶ ὅλως τὰς ἄλλας αἰσθητικὰς ἡδονὰς τῶν εὐρωπαϊκῶν μεγαλοπόλεων. Ἄς ἔχωμεν τοῦλάχιστον ἀηδονόστομα κλειδοκύμβαλα, ἀντὶ ἀκουστικῶν ξεγδαρτηρίων.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΤΟΝ ΛΕΚΑΤΣΑΝ

Ἵποβόλλομεν τῷ κυρίῳ Συγγρῶ τὰ ἑξῆς :

Πρὸ καιροῦ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀνστήσῃ τὴν ἐλληνικὴν σκηνὴν διὰ πρακτικωτάτων μέτρων : οἰκοδομῆς ἐιδικοῦ ἐπὶ τούτῳ θεάτρου καὶ μορφώσεως Ἑλλήνων ἡθοποιῶν ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς Σχολαῖς τῆς ἀπαγγελίας. Ἀμφότερα ἀπαιτοῦσι πολὺν καιρὸν, ἰδίως δὲ τὸ δεύτερον· ἀλλ' ἀμφότερα, ἐπαναλαμβάνομεν, εἰσὶ τὰ κατ' εὐθεῖαν ἄγοντα πρὸς τὴν γέννησιν — διότι πρόκειται περὶ γεννήσεως, — ἰθικοῦ θεάτρου.

Ἴδου ὅμως ἀπρόοπτος εὐκαιρία, ἥτις, ἐὰν δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν δευτέραν ἀνάγκην, τὴν ἐπιταχύνει ὅμως πολὺ, ἐὰν θελήσωμεν νὰ τὴν ἐπωφεληθῶμεν. Ἑλλήν ἡθοποιὸς διακεκριμένος, πρωτεύων ἴσως μεταξὺ τῆς δευτέρας τάξεως τῶν ἡθοποιῶν ὅλης τῆς Ἑσπερίας καὶ βεβαίως ἐντὸς ὀλίγου καταλαμβάνων θέσιν μεταξὺ τῆς πρώτης τάξεως, ὁ κ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ, ἐγκατέλειψε τὴν Ἀγγλίαν, τὸ στάδιόν του καὶ τὴν προαγωγὴν του, καὶ ἐνθυμήθη μετὰ εἰκοσθετῇ ἀπουσίᾳ τὴν Ἑλλάδα του, ὅπως μεταδώσῃ ἐν τῷ ἀνυπάρχῳ αὐτῆς θεάτρῳ τὸ μέγα ὑποκριτικὸν αὐτοῦ τάλαντον.

Ὁ κ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ, αὐξηθεὶς ἐν Ἀγγλίᾳ, ἦτο ἀδύνατον νὰ συνεργασθῇ μετὰ τῶν τῆς παλαιᾶς ζῆμης ἡθοποιῶν μας. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ καταρτίσῃ θίσκον ἰδικόν του ἐκ νέων, οἵτινες τὸ πρῶτον γυμνάζονται τὴν σκηνικὴν καὶ προτίθεται διὰ τῆς ἀγγλικῆς ἐπιμονῆς του νὰ διδάξῃ αὐτοὺς, κατὰ τῶν ὅλων τὴν μέχρι τοῦδε ἑλληνικὴν τοῦ ὑποκρίνεσθαι πράξεις καὶ εἰσάγων τέχνην, κανόνας, ἀρμονίαν, ἀγωγὴν, ἐμπνευσιν. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ παρκαστῶμεν μάρτυρες ἐθνικῆς θεατρικῆς ἀνοίξεως, ἥτις ἀντὶ ρόδων καὶ κορυδαλῶν θὰ παρκαστήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας νέους ὑποκριτάς, νέας ὑποκριτρίδας, νέαν ἀπαγγελίαν, νέαν ὑπόκρισιν, νέαν ἐπὶ τέλους θεατρικὴν μαγείαν· ἀλλ' ὅπως κατορθωθῇ τὸ θαῦμα τοῦτο, ὅπερ δὲν εἶναι μόνον ἔργον τέχνης καὶ διδασκαλίας ὑπὸ διακεκριμένου καλλιτέχνη, ἀπαιτεῖται συγχρόνως καὶ ἄλλη ἐργασία ἀπαιτούμενη δαπάνης, κεφάλαια, ἐνθάρρυνσις,

μισθοδοσίαι κτλ. Ἐὰν ἀφῆσωμεν λοιπὸν μόνον τὸν κ. Λεκατσαν ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον, εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν θὰ τρομάζωμεν τὴν ὥς τὸν ἀγγλικὸν σίδηρον ἐπιμονὴν του, ἀλλὰ βέβαια θὰ τὸν συντρέψωμεν ὑπὸ τοιοῦτον κολοσσὸν ἐργασίας, οἷα ἐστὶ τὸ μορφῶσαι ἐπὶ νέων βάσεων θεατρικὸν θίσκον ἀνευ οὐδενὸς μέσου. Θ' ἀναγκάσωμεν τὸν κ. Λεκατσαν ἐλθόντα εἰς Ἀθήνας μετὰ δοκιμώτατον ἐν Ἀγγλίᾳ θεατρικὸν βίον, εὖρωστον σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, νὰ ἐπανεέλθῃ συντετριμμένος ὡς πρὸς τὰς ὑλικὰς δυνάμεις καὶ ἀπογοητευμένος ἐν τῇ ἡθικῇ του.

Δὲν προτείνομεν εἰς τὸν κ. Συγγρὸν νὰ δαπανήσῃ ὅ,τι ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ πρὸς ἀποστολὴν δώδεκα ὑποτρόφων εἰς Εὐρώπην, ἀλλὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν τελουμένην ὑπὸ τῷ σφ' ἐξάρχον διδάσκειον ἀπόπειραν θεατρικῆς ἀναγεννήσεως διὰ τοῦ δεκάτου τῆς ὅλης δαπάνης, ἣν θ' ἀπείρου πρὸς τὸν σκοπὸν του. Ἀκόμη καὶ ἂν ἀποτύχῃ ἡ ἐπιχείρησις, ἡ ἐνθάρρυνσις τοῦ κ. Συγγροῦ θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν μὴ ἀπογοήτευσιν ἐνὸς Ἑλλήνου καλλιτέχνη, ὅστις θὰ δύναται νὰ λέγῃ ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ πόθῳ ὅπως δώσῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν θεατρικὴν ἀναγέννησιν εὖρε συνεργάτην τοῦ φιλόκλον συμπολίτην.

Μόλις ἀπομνημονεύοντες ἐν τῇ μνήμῃ τὰ πατρωνυμικά τῶν μεγάλων ἀνδρῶν μας, ἐλησημονήσαμεν ὅτι ἐν τῷ «Τηλεγράφῳ» περὶ διχδοχῆς τῶν Κρατῶν γράφων εἶναι οὐχὶ ὁ πατήρ Ῥοντήρης, ἀλλ' ὁ υἱὸς Ῥοντήρης. Ἀπὸ υἱοῦ βεβαίως εἰς πατέρα il n'y a qu'un pas.

Ῥίπτομεν κατὰ προσώπων τῶν κυρίων Δαμιάλ καὶ Τσιγγρά, ὡς στραγγάλι οἱ μαθηταὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ διδασκάλου τῶν, τὴν φοβερὰν ἀγγελίαν, φοβερωτέραν τῆς κατὰ Νοέμβριον κατὰστρεφῆς τοῦ πλανήτου ἡμῶν, ὅτι μεταρρῶζεται καὶ παρ' ἡμῶν ὁ Βύχνης, ὁ βρασιλεὺς τῶν δημοτικωτέρων ὑλιστῶν, τῶν πολεμικωτέρων τὴν περὶ προσωπικοῦ θεοῦ γνώμην. Ἐκ τῆς μικρᾶς σειρᾶς τῶν δημοτικωτάτων καὶ ὡς μυθιστορήματα καὶ ὅλην τὴν Εὐρώπην ῥοφωμένων ὑλιστικῶν συγγραμμάτων του, μεταρρῶζεται τὸ θεμελιωδέστερον ὅλων, τὸ ὀνομαζόμενον: Ἵλη καὶ δυνάμεις. Μεταρρῶστὴς εἶναι ὁ διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων κ. Α. Π. Φαρμακόπουλος. Ἀφορίσκατέ τον !

Ἐπιταχόσιαι δρχαμί ἐπρεπε νὰ πληρωθῶσιν διὰ τὴν δευτέραν τριμηνίαν εἰς τὸ ἐν Μασσαλίᾳ θεατρικεῖον ἔνθα νοσηλεύεται ὁ ἀτυχὴς Νικολαΐδης. Καὶ περὶ τοιοῦτου ποσοῦ ἐγένετο ἡ πρὸς τὴν Πρυτανεῖαν τοῦ Πανεπιστημίου αἴτησις τῆς μητρὸς του. Ἀλλ' ἐδέχθη ἡ φιλοτιμωτάτη Σύγκλητος νὰ παζαρεύσῃ τὸ ποσὸν καὶ νὰ

πόνη τὰς διανοήσεις, διὰ νὰ μὴν ἐξασφαλισθῇ οὔτε τρί-
μηνος ἡσυχία εἰς τὸν δυστυχοῦντα Καθηγητήν!

Εἰς τὸ προσεχὲς μικρὰ Ἑπικαλυπτήρια τοῦ Βύρωνος
ἐκ Μεσολογγίου

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Δὲν θὰ εἶχομεν ἀφορμὴν ομιλίας ἂν ἔλειπεν ἡ ὑπὸ
τὸν ἑκαστρον οὐρανὸν ἐπὶ τῇ; κλίμακος καὶ ἄνω τῶν ἀ-
ποπάτων ὁμηρικῇ μονομαχίᾳ δύο Ἑλλήνων, τῶν κκ. Ἀλ.
Στριφτόμπολκ καὶ Ἀν. Γαλκνοπούλου, τέως ἀστυνόμου.
Τὸν παρεφύλακτε, λέγουσιν οἱ μὲν, συνηντήθησαν τυ-
χαίως, λέγουσιν ἄλλοι, εἶχε δίκαιον, τὸν ὕδρισε, τὸν ἐρ-
ραδιούργησε, μὰ δὲν εἶν' ἔτσι κτλ. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι
ἐθραύσθη μία ἀστυνομικὴ κεφαλὴ καὶ μία πολιτικὴ βί-
βλος, ἐσχίσθη μία φουστανέλλα, ἐκόπη μία ἄλυσις καὶ
ἐλευρώθη τὸ ἔδραφον τῇ; κλίμακος δι' ὀλίγου ἀστυνομι-
κοῦ αἵματος. Ἡ δικαιοσύνη θὰ μὲς εἴπῃ τίς πταίει,
διότι τὸ ἀστυνομ. δελτίον μεροληπτεῖ λέγον ὅτι ἦσαν
μετὰ τοῦ πρώτου καὶ δύο ἰταλοεπιδεδυμένοι ἑτοιμοὶ πρὸς
ἐπικουρίαν. Αἱ εἰρωνεῖται ποτὲ δὲν λείπουν καὶ ἠκούσα-
μεν: — Δὲν τὸν πῆγαιεν καλλίτερος ἢ τὴν Ἀστυνομίαν
ἀφοῦ ἔχουν γράψαι εἰς τὴν εἴσοδον αΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ»
μπορεῖ νὰ χῇ καὶ βάλσμο.

Ἐχάσαμε τὸν μπούσουλα μὲ τοὺς γείτονες Μεσολογ-
γίταις, οἱ ὅποιοι θὰ τὸ πᾶθουν σὺν τῷ παιδί τοῦ μύθου
μὲ τὸν λύκο. Μὰ προσεκάλεσαν νὰ τοὺς τιμῶμεν διὰ
τῇ; περυσίας μὲς τὸν Σεπτέμβριον καὶ ὅσοι πῆγαν γύ-
ρισαν ἀπρακτοί, ἔπειτα εἶπαν νὰ τοὺς συγχωροῦμε γιὰ τὴν
δὲν εἶν' ἑτοιμοὶ καὶ νὰ κοπιᾶσμε καλὸν Ἀπρίλι, τῶρα
πάλι τοὺς ἐκάπνισε νὰ ξεσκεπάσουν τὸν Βύρωνα εἰς τὰς
24 Ὀκτωβρίου, ποῖος νὰ τοὺς πιστεύῃ τῶρα καὶ νὰ
πᾶ; Καλὰ τοὺς λέν ψαρόμυκλους. Τῶρα μὰς ἔγεινεν
παστρικοί, ἐνῶ τόσους χρόνους εἶχον κινῶν ὑγιεινῆς τὸ
εἶς; ρητὸν τοῦ παχυτάτου δημάρχου τῶν πρὸς τοὺς ἐ-
πεμβάκοντες εἰς τὸ περὶ καθαρότητος ἢ μᾶλλον ἀκα-
θαρσίας τῇ; πόλεως ζήτημα. «Ἐγὼ δὲν βλέπω τί πα-
θαίνουν τὰ γουρούνια μὲς ἢ τὸ βοῦρκο.» Τί λέγει ὁ
Κωστής; ἐβωδίσθη ἡ εὐρίσκειται μετὰ τὸν φθορὰς καὶ ἀκα-
θαρσίας;

Ἀπορίαι ἄξιον πῶς διέφυγε τῶν Ν. Ἰδεῶν τοῦ Λι-
ῶνος καὶ τοῦ Ραμπαγῶ ἡ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν μεταβάσις
τοῦ βασιλέως ἄνευ ἀδείας τῇ; Βουλῆς. Ἡ μήπως ἡ πέ-
ρην τῇ; γεφύρας τῇ; Ἀρτίας χώρα, ἐφ' ἧς παρετάχθησαν
οἱ δύο τουρκικοὶ λόχοι κτλ. εἶναι Ἑλληνική; Ὑπῆρξε
λοιπὸν ὦρα, καθ' ἣν ἔμεινε χωρὶς τὰ ψεῦματα τὸ κράτος
Ἀκρόζυλον.

Ταλαίπωρε Κολόμβε! Ὡς δὲν ἦσαν ἀρκετὰ, ὅσα ὑ-
πέστης πρὸ τῇ; ἀνακκλύψεως τοῦ Νέου Κόσμου, ὥστε δὲν
ἤρουν αἱ πικρίαι, ἀ; ἐδοκίμασας μετὰ τὴν ἀνακκλύψιν
του, ὥστε ἦτο μικρὰ ἀχαριστία ἡ εἰς λήθην παρέδοσις
τοῦ ὀνόματός σου παρεγκωμισθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀμερικού,
ἄνοιξε καὶ πάλιν τὰ θεῖά σου χεῖλη καὶ πτε καὶ τὸ ἤδη
προσφερόμενόν σοι ποτήριον, ὅπερ βεβαίως δὲν θὰ ἦναι
τὸ τελευταῖον, ἂν ὁ κόσμος δὲν καταστραφῇ τῇ 5
Νοεμβρίου.

Ἡ «Ἀξίνη» ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ ἀνακκλύψις τῇ; Ἀ-
μερικῆς προσφητεύθη ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἡσαίου τὰς λέ-
γοντος: «Τίς αὐτοῦ ἐπέκεινεν; Ἐθνος ἀνέλπιστον καὶ κα-
ταπεπληγμένον· οὐκ οἱ ποταμοὶ τῇ; γῆς. Πάντες ὡς
χώρα κατοικουμένη κατοικηθήσεται· ἡ χώρα αὐτῶν ὥστε
σημεῖον ἀπὸ ὄρους ἀρθῇ, ὡς σάλπιγξ φωνὴ ἀκουστὴν
ἔσται.» Πονηρὲ λοιπὸν καὶ πλάνος Κολόμβε, εἶδες τὴν
προφητείαν, τὴν ἔκρυψας, ἐσχίσας ἔσως τὸ φύλλον αὐτῆ;
τῇ; γραφῆς, ὡδηγήθης ὑπ' αὐτῇ; καὶ μὰς ἔφερες εἰς φῶς
κόσμον ὀφειλόμενον εἰς δάκρυον πνεύμα, τὸ μέγα πνεῦμα
τοῦ Ἡσαίου. Κρίμα ὅτι ὁ Ἀμέρικος ἔχει ριζώσει βαθείως
εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἀναβαπτί-
σωμεν Ἡσαϊκῶς.

Δὲν θὰ ἐμκαρηγοροῦμεν τόσον ἐὰν ἡ ἐκ τῇ; ἀποκα-
λύψεως ἐκπληξίς μὰς ἄρῃε νὰ ἀναγνώσωμεν ὅλην τὴν Σ
λήγουσαν οὕτως: «Ἄλλὰ αἱ πτέρυγες τῶν πλοίων δὲν κα-
τηργήθησαν ἔτι, διότι δὲν ἐρῆκεν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν θὰ
βασιλεύσῃ ὁ Χριστὸς καὶ θὰ καταργηθῶσι τὰ ὅπλα διὰ
τῇ; γενικὴ εἰρήνης!!!»

Μεταξὺ ἀπολυθέντων.

— Ἐστὶ 23 ἔτων πῶς ἀπολύθητες.

— Εἶμι μονογενής.

— Ποῶν εἶχατε διοικήτη.

— Τὸν Γ.

— Τὸν Γ; Δὲν τὸ πιστεύω νὰ πῆρες ἄρεσι, γιὰ τὴν ἐγὼ
ἤκουσα μὲ τ' αὐτὴ μου ἀπὸ τὸν ἐπιλοχίαν Ψ. πῶς ὁ διοι-
τητῆς σὺς δὲν σὰς δίνει ἄρεσι σὲ κανένα, ἂν δὲν πᾶ
30 χρονῶν τὸ λιγώτερο.

Κίνησις πληθυσμοῦ.

Ἀνεχώρησαν: ἡ ὠρεὶα νηπιαγωγὸς διὰ τὴν πατρίδα
της. Τί κρίμα!

Ἡ Μελανή εἰς τοῦ οἴλου Θ. Μὰ γιὰ τί;

Ὁ κ. Ἀλέξ. Στραμπούλος διὰ τὰς κλεινάς. Ὁρᾷ
καλῇ.

Ἀφίκοντο οἱ κκ. Χ. Μυρτίλλος; καλῶς ὤρισε!

Κρητικός. Μὴν τὸν εἶδατε;